

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 15.1.2001
KOM(2001) 9 endelig

**III. BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET
OG DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG**

om gennemførelsen af direktiv 89/552/EØF om fjernsyn uden grænser

III. BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET OG DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG

om gennemførelsen af direktiv 89/552/EØF om fjernsyn uden grænser

INDHOLDSFORTEGNELSE

III. BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET, EUROPA-PARLAMENTET OG
DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG om gennemførelsen af direktiv 89/552/EØF
om fjernsyn uden grænser

1.	Indledning	3
2.	Udvikling på det europæiske tv-marked (1997-2000)	4
3.	Gennemførelse af det reviderede direktiv.....	7
4.	Anvendelsen af direktivet	7
4.1.	Jurisdiktion (artikel 2)	7
4.2.	Begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse (artikel 3a)	8
4.3.	Fremme af distribution og produktion af fjernsynsprogrammer (artikel 4 og 5).....	10
4.4.	Anvendelse af reglerne for fjernsynsreklamer (artikel 10 til 20).....	11
4.5.	Beskyttelse af mindreårige og den offentlige orden (artikel 22 til 22b).....	12
4.6.	Koordinering mellem de nationale myndigheder og Kommissionen.....	15
5.	Udvidelsen: Analyse af av-lovgivningerne i ansøgerlandene.....	15
6.	Samarbejde med Europarådet	16
7.	Konklusioner og perspektiver	17

1. INDLEDNING

Ved denne meddelelse forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg den tredje beretning om anvendelsen af direktiv 89/552/EØF¹ ændret ved direktiv 97/36/EF², omtalt som direktivet om fjernsyn uden grænser (herefter benævnt direktivet).

I henhold til direktivets artikel 26 skal Kommissionen senest den 31. december 2000, og derefter hvert andet år, forelægge Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en beretning om det ændrede direktivs gennemførelse og eventuelt fremsætte nye forslag til ændringer af dette for at tilpasse det til udviklingen på tv-spredningsområdet, især i lyset af den nyeste teknologiske udvikling.

Nærværende beretning omhandler direktivets anvendelse fra dets ændring i juli 1997³ indtil udgangen af 2000.

I beretningen beskrives og analyseres de væsentligste forhold i forbindelse med anvendelsen af direktivet i referenceperioden. Beretningen omhandler især koordineringen mellem de nationale myndigheder og Kommissionen, beskyttelse af mindreårige, gennemførelse af artikel 3a om begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, anvendelse af reklamereglerne, gennemførelse af direktivet samt analyse af av-lovgivningen i de lande, der søger om optagelse i Den Europæiske Union.

Da beretningen hovedsageligt dækker en overgangsperiode, og da direktivets bestemmelser skal revideres ved udgangen af år 2002, indeholder beretningen ikke nye forslag til ændring af disse bestemmelser. I den mellemliggende periode vil Kommissionen fortsat gennemføre åbne høringer hovedsageligt om den teknologiske udviklings mulige indvirkning på direktivets bestemmelser. I den forbindelse har Kommissionen igangsat en række undersøgelser om forskellige områder, som dækkes af direktivet⁴. I forbindelse med disse undersøgelser vil der blive afholdt offentlige kollokvier bl.a. med deltagelse af repræsentanter for den europæiske audiovisuelle industri. Resultaterne af undersøgelserne og kollokvierne vil være en vigtig baggrund for den meddelelse om revision af direktivet, som Kommissionen planlægger at forelægge Rådet og Parlamentet i 2002.

I øvrigt skal det præciseres, at der i henhold til artikel 4, stk. 3, skal udarbejdes en særlig rapport⁵ om anvendelsen af direktivets artikel 4 og 5. Til trods for dette indeholder nærværende beretnings punkt 4.3 de vigtigste konklusioner fra den seneste særlige rapport om direktivets artikel 4 og 5 (fremme af distribution og produktion af fjernsynsprogrammer).

¹ EFT nr. L 298/23 af 17.10.1989.

² EFT nr. L 202/60 af 30. juli 1997.

³ Dvs. den periode, som den anden beretning om gennemførelsen dækkede.

⁴ EFT S 149 af 5. august 2000

⁵ KOM(2000) 442 endelig udg.

2. UDVIKLING PÅ DET EUROPÆISKE TV-MARKED (1997-2000)⁶

Industri

Tv-sektoren var, inden for rammerne af en større audiovisuel sektor, vidne til en periode med kontinuerlig udvikling i perioden 1997-2000.

På baggrund af en øget og kvalitativt forbedret adgang til sende- og modtageinfrastrukturer har tv-radiospredningsorganerne udviklet deres udbud både kvalitativt og kvantitativt. I begyndelsen af 2000 udsendtes over 580 kanaler i EU med potentiel national dækning via jordbaserede satellit- eller kabeltransmissionsmidler. Dette udgør en stigning på ca. 58% og 170% når tallet ses i forhold til antallet af kanaler i slutningen af henholdsvis 1998 og 1996⁷. Mange af de eksisterende kanaler udsendes via mere end en type sendeinfrastruktur, og kan som regel modtages i mere end et EU-land, hovedsageligt via satellit. Dette har øget det audiovisuelle markeds grænseoverskridende karakter. I de små medlemsstater, især de medlemsstater, der har samme sprog som andre større medlemsstater, er jordbaseret transmission og især kabeltransmission af udenlandske kanaler ret almindelig. Omtrent 50 kanaler har som målgruppe især andre markeder end det i deres etableringsland. Samtidig distribueres 22 digitale pakker via satellit eller kabel i EU-lande, og i næsten alle medlemsstaterne distribueres mindst 1 pakke. Derudover har tre medlemsstater lanceret jordbaseret digital-tv siden 1998 (Det Forenede Kongerige, 1998, Sverige, 1999 og Spanien 2000). Jordbaserede digital-tv-programmer er undervejs på forsøgsbasis i adskillige andre europæiske lande⁸.

Udover de generelle offentlige og private ukodede kanaler (ca. 83 kanaler ud af et samlet antal sendetimer på ca. 550 000 timer om året), udsendes et stigende antal temakanaler i de pakker, der udbydes af betalings-tv operatører enten via satellit eller via kabelnetværk eller jordbaseret digitaltransmission. Programmering og markedsføring af disse kanaler varierer fra udbyder til udbyder, og det er næsten umuligt at foretage en kvantitativ vurdering af programtiden. Programtiden kan dog vurderes til ca. 3,5 millioner sendetimer om året. De populære genrer omfatter film, sport, børneprogrammer, musik- og fritidsprogrammer, men stadig flere kanaler henvender sig til "nichemarkeder" (f.eks. uddannelse, tv-serier, tegnefilm, dokumentarprogrammer, historie, rejser, videospil, finansielle tjenester, homeshopping, religion samt erotiske og pornografiske programmer). Lokale kanaler er ligeledes i hastig udvikling, og vil sandsynligvis kunne udnytte de øgede muligheder for transmission via satellit, kabel og i en nær fremtid jordbaseret digital-tv.

Særlige undersøgelser⁹, der dækker de største markeder har for nyligt vist, at der i 1999 var en tendens til at vise nationale tv-film i den bedste sendetid (med små undtagelser i Italien og Spanien), mens amerikanske film optog resten af den sendetid, der var afsat til film. Europæiske film og spillefilm fra andre lande fandtes stadig i et begrænset antal. Som følge af disse programmønstre var der i 1998 et underskud på ca. 2,9 milliarder dollar i handlen med Tv-rettigheder med USA (+ 14% i forhold til 1997) ud af et vurderet samlet underskud på den

⁶ Alle statistiske data i denne meddelelse stammer fra det europæiske observatorium for det audiovisuelle område, medmindre andet anføres.

⁷ Kommissionens beretninger om gennemførelse af artikel 4 og 5 i direktivet om fjernsyn uden grænser. KOM(2000) 442 endelig udg.

⁸ Se også Kommissionens beretning om udviklingen på markedet for digital tv i EU i forbindelse med direktiv 95/47/EF.

⁹ Rapport 2000 "Television Fiction in Europe" fra Eurofiction.

audiovisuelle balance på 6,6 millioner dollar. En stor del af dette underskud skyldtes handel med spillefilm, Tv-film og tegnefilm. Dette handelsunderskud fortsatte i 1999.

Seertal

Sammenlignet med det stadigt stigende og varierede udbud af Tv-tjenester er efterspørgslen fra offentligheden, seerne, kun steget marginalt i de senere år, uden dog at vise den nedgang i den daglige tv-forbrugstid, som mange specialister havde forudset i forbindelse med udviklingen i adgangen til Internet. Faktisk har det stigende udbud af kanaler og leveringsplatforme bidraget til at gøre TV populært som underholdnings- og oplysningsmedie, og det daglige antal timer, borgerne i EU tilbringer foran fjernsynet ligger fortsat inden for et interval på ca. 140 minutter/dag (i Østrig) og 230 minutter/dag (i Italien og Grækenland).

Seerandelen for public service-kanaler varierer voldsomt mellem landene: den daglige markedsandel i første halvår af 2000 varierer fra 2/3 i Danmark¹⁰ til 1/10 i Grækenland. I 1999 mistede public service-kanaler markedsandele i Østrig, Irland, Spanien, Det Forenede Kongerige, Portugal og Sverige, mens deres markedsandele forblev stabile i andre lande og forbedredes i Belgien.

De "etablerede" gratis private kanaler, som dukkede op i midtfirserne, står nu i næsten samtlige medlemsstater over for konkurrence fra en ny type operatører af både gratis og betalings-tv, der som oftest anvender kabel- og/eller satellittransmission men som i enkelte tilfælde anvender traditionel jordbaseret transmission (Channel 5 i Det Forenede Kongerige og Nelonen i Finland).

Seerstrukturen i henhold til transmissionsmidler varierer fra land til land og er ofte afhængig af den udviklingsmodel, der er blevet fulgt siden tresserne og halvfjerdserne. I Tyskland, hvor kabel- og satellitmodtagning er meget udbredt, er markedet meget opsplittet. I Det Forenede Kongerige er markedsandelen af kanaler uden jordbaseret transmission over 11 %, mens den i Frankrig nåede ca. 7 % og ca. 10 % i Tyskland i første halvår af 2000. I Belgien og Nederlandene, hvor kabeldistribution er meget anvendt, er jordbaseret transmission næsten udelukkende begrænset til public service-kanaler, mens samtlige større kommercielle udbydere næsten udelukkende udsender via kabel. I disse lande modtages public service-programmerne også næsten udelukkende via kabel. Derimod er kabeltransmission næsten ikke-eksisterende i Italien, satellitmodtagning anvendes hovedsagelig af betalingstv og både public service- og kommercielle kanaler modtages generelt via jordbaseret transmission.

Udviklingen i betalingstv er i de fleste europæiske lande blevet forstærket af det stadig større antal digitale transmissionsteknikker via satellit og kabel samt udbudet af pakker med eftertragtede og tematiske kanaler. Antallet af abonnenter til eftertragtede betalings-tv-tjenester kan anslås til over 18 millioner i slutningen af 1999, mens 13 millioner husholdninger er udstyret til at modtage digitale programmer.

Markedets samlede værdi

Næsten alle husholdninger i EU har et tv-apparat (over 152 millioner i 2000, +12 millioner i forhold til 1997), og antallet af tv-apparater med 16:9-format er stigende (ca. 5,5 millioner i slutningen af 1999). Antallet af husholdninger, der kan modtage direkte satellitudsendelser (og som dermed har adgang til radio og andre tjenester) er steget og udgør 18 % af samtlige

¹⁰ Dette overslag omfatter tallene for TV2, en blandet offentlig/privat tv-station.

husholdninger, hvorimod andelen af Tv-apparater med kabeltilslutning udgør ca. 29 % af samtlige husholdninger. Kabelnetværk anses af mange operatører at have strategisk betydning på grund af mulighederne for at tilbyde kunderne en bred vifte af tjenester i et snart udelukkende digitalt miljø, f.eks. hurtig adgang til interaktivt TV, Internet og til taletelefoni. Antallet af husholdninger med adgang til Internet blev medio 1999 anslået til 12 % af samtlige husholdninger i EU¹¹.

Den samlede omsætning for Tv- og radiotransmissionsområdet i EU blev af det europæiske observatorium for det audiovisuelle område anslået til ca. 48 mia. euro i 1998 sammenholdt med 44 mia. euro i 1997 (+9,1 %).

Tv-reklamer er stadig den største indtægtskilde for tv-operatørerne i EU. Efter adskillige års vedvarende stigning kan bruttomarkedet for Tv-reklamer for både private og public service-operatører vurderes til ca. 23,2 mia. euro i 1999 (+13,4 % i forhold til 1998). I visse beregninger forudses en yderligere stigning på 8,8 % i 2000 og 6,8 % i 2001¹². Den positive tendens til stigning i antallet af betalings-tv-abonnenter har ligeledes forøget disse kanalers nettoindtægter, der i alt beløber sig til 7,3 mia. euro i 1998, hvilket udgør en stigning på 22 % i forhold til det foregående år. Selvom der endnu ikke foreligger fuldstændige tal for 1999, vil væksten sandsynligvis være på 18 %.

Public service-udbydere får stadig hovedparten af deres indtægter via seernes licensbetalinger. De samlede indtægter for public service inden for radio og tv udgjorde i 1998 23,8 mia. euro (+4,2 % i forhold til 1997). Tilskud og lånegarantier er stadig for nogle offentlige tv-spredningsorganer en vigtig form for finansiering (Spanien og Portugal), hvorimod licensgebyret i Nederlandene blev erstattet af finansiering over det almindelige skattesystem fra begyndelsen af 2000. I en række lande (Belgien, Danmark, Spanien, Italien og Sverige) stiger public service-organernes indtægter fra reklamer stadig, og udgør generelt en tredjedel af de samlede indtægter. Til gengæld har politikken i Tyskland, og for nyligt i Frankrig, været at lægge større vægt på systemer, der er baseret på licensbetalinger som den væsentligste indtægtskilde til opfyldelse af public service-forpligtelserne.

Virksomhedsfusioner

En række private tv-spredningsorganer har som svar på udfordringerne i forbindelse med den teknologiske udvikling valgt at gennemføre alliancer og fusioner både inden for det audiovisuelle område og med partnere på nærtbeslægtede områder som f.eks. Internet og telekommunikation. Mange af disse alliancer har til formål at skabe synergier mellem udbydere af udsendelser med et audiovisuelt indhold og distributører af audiovisuelle tjenester.

Den mest bemærkelsesværdige begivenhed var sandsynligvis fusionen af Person Groups' audiovisuelle aktiviteter og CLT-UFA¹³ med RTL Group's senere øgede kapitalinteresse i den private spanske kanal Antena 3. Omstruktureringen af Kirch Gruppe har skabt mulighed for en yderligere fusion mellem de tyske selskaber og det italienske Mediaset¹⁴ og det engelske BSkyB¹⁵. Kommissionen kunne acceptere joint venture-selskabet mellem BSkyB/Kirch, efter indgåelse af visse aftaler med parterne. Parterne skal give adgang til proprietære teknologier

¹¹ Telekommunikationsundersøgelse for 1999 af Gallup Europe.

¹² European Advertising and Media Forecast, september 2000 af NTC

¹³ Kommissionens afgørelse af 29. juni 2000: Comp/M. 1958/Bertelsmann/GBL/Pearson TV. IP/00/691

¹⁴ Kommissionens afgørelse af 3. august 1999: Comp/JV 1574/Kirch/Mediaset. IP/99/611.

¹⁵ Kommissionens afgørelse af 21. marts 2000: Comp/JV 37/BskyB/Kirch PayTV. IP/00/279

og sikre migration til åbne standarder for dermed at forhindre en overtagelse af markedet via en ny dominerende markedsposition eller en styrkelse heraf. I Tyskland er Sat.1 og Prosieben slået sammen til én virksomhed. I Det Forenede Kongerige er ITV networks fusionsproces blevet fremskyndet af fusionen mellem United News og Media by Granada. Sidst, men ikke mindst har fusionen mellem Vivendi og det canadiske selskab Seagram (som ejer Universal Studios)¹⁶ skabt en transatlantisk alliance, der bringer de mange CANAL+-selskaber i en ny situation.

3. GENNEMFØRELSE AF DET REVIDEREDE DIREKTIV

Kommissionens hovedprioritet i sin egenskab af traktaternes vogter er at overvåge den korrekte gennemførelse af direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997, som har ændret direktivet fra 1989. Direktivets frist for gennemførelse var den 30. december 1998.

Ved vedtagelsen af denne beretning havde 12 medlemsstater (Belgien, Danmark, Tyskland, Grækenland, Spanien, Frankrig, Irland, Østrig, Portugal, Finland, Sverige og Det Forenede Kongerige) meddelt deres nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 97/36/EF. I de tre øvrige medlemsstater (Italien, Luxembourg og Nederlandene) er gennemførelsen undervejs. Kommissionen har i disse tilfælde anlagt sag ved De Europæiske Fællesskabers Domstol¹⁷.

4. ANVENDELSEN AF DIREKTIVET

4.1. Jurisdiktion (artikel 2)

Det reviderede direktiv indeholder en klar retlig ramme, som giver fjernsynsudbydere mulighed for at udvikle deres aktiviteter i EU. Hovedmålet er at skabe de vilkår, der er nødvendige for at sikre fri bevægelighed for tv-programmer. I det reviderede direktiv tydeliggøres visse bestemmelser bl.a. princippet om oprindelseslandets lovgivning og de kriterier der skal være opfyldte, for at et tv-spredningsforetagende hører under en medlemsstats jurisdiktion. I løbet af referenceperioden har Kommissionen overvåget, om disse principper er blevet overholdt, og om de har været effektive.

I den forbindelse har Kommissionen indledt en overtrædelsesprocedure mod Belgien (pressemeldelse af 5. juli 1999, IP/99/455), da de flamske myndigheder med ansvar for audiovisuelle tjenester efter Kommissionens opfattelse havde overskredet deres kompetence. I dette særlige tilfælde var det Kommissionens opfattelse, at den afgørelse, som *Vlaams Commissariaat voor de media* havde truffet, hvorefter tv-selskabet TV4, der var undergivet britisk lovgivning, skulle søge om tilladelse hos den pågældende myndighed, udgjorde et brud på reglerne om jurisdiktion, som fastslår, at kun tv-spredningsforetagendets oprindelsesland kan udøve kontrol med foretagendet. Afgørelsen var samtidig et brud på EF-traktatens artikel 10. Det var i øvrigt Kommissionens opfattelse, at denne afgørelse var i strid med EF-Domstolens retspraksis, som fastslår, at den medlemsstat, hvori viderespredningen finder sted, blot har kompetence til at kontrollere, om de pågældende udsendelser stammer fra en anden medlemsstat (sag C-11/95 - dom af 10. september 1996). Derudover er Kommissionen blevet informeret om de nederlandske myndigheders (*Commissariaat voor de Media*) afgørelse om

¹⁶ Kommissionens afgørelse af 13. oktober 2000: Comp/m. 2050/Vivendi/Seagram/Canal+. IP/00/1162.

¹⁷ Fællesskabet/Italien: sag C-2000/207; Fællesskabet/Luxembourg: sag C-2000/119, Fællesskabet/Nederlandene: C-2000/145

at forbyde spredning af programmer fra RTL 4 og RTL 5 i Nederlandene, hvis RTL/Veronica De Holland Media Groep SA ikke søger om nederlandske sende-tilladelser til disse tv-stationer. Kommissionen følger udviklingen af denne sag med opmærksomhed.

4.2. Begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse (artikel 3a)

Direktivets artikel 3a, stk. 1, giver medlemsstaterne hjemmel til at træffe *nationale foranstaltninger* med henblik på beskyttelse af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse. Artikel 3a, stk. 1, er således en bestemmelse, som den enkelte medlemsstat fakultativ selv beslutter, om den vil gennemføre. I artikel 3a, stk. 2, fastlægges proceduren for indhentelse af Kommissionens forudgående vurdering af, hvorvidt foranstaltningerne er i overensstemmelse med fællesskabsretten. I den forbindelse skal medlemsstaten straks underrette Kommissionen om alle foranstaltninger, der er truffet i medfør af artikel 3a, stk. 1. Inden for en periode på tre måneder skal Kommissionen kontrollere, om foranstaltningerne er forenelige med fællesskabsretten, meddele dem til de øvrige medlemsstater og anmode om en udtalelse fra kontaktudvalget. Når foranstaltningerne er blevet evalueret i følge de ovenanførte regler (forenelighed med fællesskabsretten) skal de offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

I direktivets artikel 3a, stk. 3, er der fastsat en ordning, som skal forhindre, at tv-spretningsforetagender, der er underlagt en medlemsstats lovgivning, omgår lovgivningen i en bestemt medlemsstat. I den henseende er stk. 3 en del af direktivets bindende bestemmelser og er derfor, i modsætning til artikel 3a, stk. 1 og 2, obligatorisk for samtlige medlemsstater.

Hvad angår evalueringsproceduren er følgende metode blevet fastlagt. Forud for den formelle underretning afholdes der bilaterale forhandlinger mellem Kommissionen og den pågældende medlemsstat med henblik på at gennemføre en foreløbig evaluering af de planlagte foranstaltninger. Det tilrådes at anvende denne procedure for at undgå en lang række nationale procedurer. Medlemsstatens foranstaltninger skal generelt bestå af en liste over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse og en række følgef়oranstaltninger.

Den 24. oktober 2000 var der truffet foranstaltninger i medfør af direktivets artikel 3a, stk. 1, i Danmark, Italien, Tyskland og Det Forenede Kongerige. Endvidere har Østrig, Nederlandene, Belgien og Frankrig meddelt, at de har til hensigt at give underretning om foranstaltninger i en nær fremtid.

Danmark gav underretning om foranstaltninger i medfør af direktivets artikel 3a, stk. 1, til Kommissionen den 14. december 1998, og kontaktudvalget gjorde ingen indsigelser mod disse foranstaltninger i sin udtalelse af den 13. januar 1999.

Foranstaltningerne er fastlagt i "Bekendtgørelse nr. 809 om udnyttelse af tv-rettigheder til begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse" fra november 1998. I følge denne bekendtgørelse er 10 % af befolkningen defineret som en væsentlig andel, der ikke skal berøves deres ret til at følge en begivenhed.

Listen over begivenheder omfatter: OL, sommer- og vinterlegene i deres helhed, VM og EM i fodbold for herrer: Alle kampe med dansk deltagelse samt semifinaler og finaler, VM og EM i håndbold for herrer og damer: Alle kampe med dansk deltagelse samt semifinaler og finaler, Danmarks VM- og EM-kvalifikationskampe i fodbold (herrer), Danmarks VM- og EM-

kvalifikationskampe i håndbold (damer). Foranstaltningerne blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 21. juli 2000¹⁸.

Tyskland gav underretning om udkast til foranstaltninger i medfør af direktivets artikel 3a, stk. 1, til Kommissionen den 28. april 1999, og kontaktudvalget rejste ingen indsigelser i sin udtalelse af den 7. juli 1999. De foreløbige foranstaltningers ikrafttræden blev meddelt til Kommissionen i brev af 5. september 2000.

Foranstaltningerne er fastlagt i § 5a i "*Vierter Rundfunkänderungsstaatsvertrag*" (fjerde ændring til aftalen om tv-spredning mellem de tyske Länder). I henhold til tysk lovgivning udgør en tredjedel af husholdningerne "en betydelig andel af befolkningen".

Listen over begivenheder omfatter: OL, sommer- og vinterlegene, VM og EM - alle kampe med tysk deltagelse samt åbningskampen, semifinalen og finalen, semifinaler og finalen i den tyske pokalturnering, det tyske fodboldlandsholds hjemme- og udekampe, finalerne i de europæiske klubturneringer i fodbold (Champions League, UEFA-Cup) med tysk deltagelse. Foranstaltningerne blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 29. september 2000¹⁹.

Italien gav underretning om foranstaltninger i medfør af direktivets artikel 3a, stk. 1, til Kommissionen den 10. maj 1999, og kontaktudvalget rejste ingen indsigelser i sin udtalelse af 7. juli.

De italienske foranstaltninger er fastlagt i "*Delibera n° 8/1999 dell'Autorità per le garanzie nelle comunicazioni*" (Afgørelse nr. 8/1999 fra kommunikationsmyndigheden). En betydelig del af befolkningen er fastsat til 10 %.

Listen over begivenheder omfatter: OL, sommer- og vinterlegene, VM-finalen i fodbold og alle VM-kampe med deltagelse af det italienske landshold, EM-finalen i fodbold og alle EM-kampe med deltagelse af det italienske landshold, alle kampe med deltagelse af det italienske landshold, ude og hjemme, i officielle turneringer, finalen og semifinalerne i Champions League og UEFA-Cup med deltagelse af italienske hold, cykelløbet Italien Rundt (Giro d'Italia), Formel 1 Grand Prix i Italien, den italienske musikfestival i San Remo. Foranstaltningerne blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 21. juli 2000²⁰.

Det Forenede Kongerige gav underretning om foranstaltninger i medfør af direktivets artikel 3a, stk. 1, til Kommissionen den 5. maj 2000, og kontaktudvalget rejste ingen indsigelser i sin udtalelse af 6. juni 2000.

De foranstaltninger, Det Forenede Kongerige har truffet, er indeholdt i Part IV af the *Broadcasting Act 1996*, the *Television Broadcasting Regulations 2000*, the *Independent Commission's Code on Sport and other Listed Events* samt i en lang række andre erklæringer fra Ministeriet for Kultur, Medier og Sport. I henhold til britisk lovgivning er en betydelig del af befolkningen fastsat til 5%. Listen består af to dele: begivenhederne i gruppe A skal have direkte dækning, mens begivenhederne i gruppe B skal have sekundær dækning. I den forbindelse er der fastlagt mindstekrav for sekundær dækning (minimumlængde, seneste udsendelsestidspunkt i forhold til begivenheden).

¹⁸ EFT C 209 af 21.juli .2000, s. 3

¹⁹ EFT C 277 af 29.9.2000, s. 4

²⁰ EFT C 209 af 21.juli.2000, s. 5

Begivenhederne i gruppe A omfatter: OL, FIFA's VM-finaleturnering, FA Cup-finalen, den skotske FA Cup-finale (i Skotland), Grand National, Derby, tennisfinalerne fra Wimbledon, EM-finalerne i fodbold, finalen i Rugby League Challenge Cup, VM-finalen i rugby.

Listen over begivenheder i gruppe B med sekundær dækning omfatter: Kriket testkampe spillet i England, indledende tenniskampe i Wimbledon-turneringen, alle andre kampe i VM-turneringen i rugby, kampe fra 5-nationers-turneringen i rugby med deltagelse af landshold fra alle dele af Storbritannien og Irland, Commonwealth Games, VM i atletik, finalen, semifinalerne og kampe fra VM i kriket med deltagelse af landshold fra alle dele af Storbritannien, Ryder Cup og de åbne golfmesterskaber. Foranstaltningerne blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 18. november 2000²¹.

En konsolideret udgave af foranstaltningerne er blevet offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende²² jf. direktivets artikel 3a, stk. 2. Den næste offentliggørelse af en konsolideret liste er planlagt til slutningen af år 2000.

Gennemførelse af direktivets artikel 3a, stk. 3, er som allerede nævnt, obligatorisk for alle medlemsstater. Det er yderst vigtigt, at gennemførelsen af denne bestemmelse er effektiv, da den skal sikre, at medlemsstaternes specifikke bestemmelser om begivenheder af væsentlig interesse i henhold til artikel 3a, stk. 1, ikke undermineres af tv-spredningsforetagender, der er underlagt andre medlemsstaters lovgivning. I tre tilfælde har tv-spredningsforetagender under Det Forenede Kongeriges jurisdiktion udsendt begivenheder, der var opført på listen i Danmark, således at det forhindrede en betydelig del af den danske befolkning i at følge disse begivenheder. To af disse sager prøves i øjeblikket ved domstolene i Det Forenede Kongerige. Kommissionen følger nøje udviklingen i disse sager. Derudover undersøger Kommissionen medlemsstaternes fortolkning og anvendelse af artikel 3a, stk. 3, med det formål at udarbejde retningslinjer for artikel 3a, stk. 3.

4.3. Fremme af distribution og produktion af fjernsynsprogrammer (artikel 4 og 5)

Kommissionen har vedtaget den fjerde meddelelse til Rådet og Parlamentet om gennemførelsen af artikel 4 og 5 i direktiv 89/552/EØF, ændret ved direktiv 97/36/EF, for perioden 1997 og 1998 om fremme af distribution og produktion af fjernsynsprogrammer²³ I disse bestemmelser fastslås det, at tv-radiospredningsorganerne, når det er muligt, skal afsætte den største andel af deres sendetid til transmissioner af europæiske programmer, og 10 % af deres sendetid - eller 10 % af deres programbudget - til europæiske programmer, der er fremstillet af producenter, som er uafhængige af disse tv-radiospredningsorganer.

Meddelelsen består af tre kapitler og tre bilag. Kapitel 1 indeholder Kommissionens bemærkninger til anvendelsen af artikel 4 og 5 i perioden 1997/98. De to andre kapitler omhandler resuméerne af de nationale rapporter, der er fremsendt af medlemsstaterne og de EFTA-lande, der er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS).

Det første bilag indeholder forslag til de nye retningslinjer til gennemførelse af direktivet, det andet bilag indeholder en liste over de kanaler, som ikke har opfyldt kravet om, at størstedelen af programmerne skal være af europæisk oprindelse og produceret af uafhængige producenter; endelig indeholder bilag 3 de anvendte parametre for beregning af det vægtede gennemsnit af europæiske programmer.

²¹ EFT C 328 af 18. november 2000, s. 2.

²² EFT C 209/3 af 21. juli 2000, s. 3

²³ KOM(2000) 442 endelig udg.

Kommissionen konstaterer, at målsætningerne i direktivets artikel 4 og 5 i vid udstrækning er blevet opfyldt. Det vægtede gennemsnit af europæiske programmer, som transmitteres af de vigtigste tv-stationer varierer mellem 53,3% og 81,7 % med undtagelse af Portugal, hvor gennemsnittet er på 43 %. Det skal bemærkes, at hovedparten af medlemsstaterne har gennemført strengere lovgivning end forudsat i direktivet.

Tv-selskabernes aktiviteter, hvad angår udsendelse af europæiske programmer og uafhængige produktioner, overholder direktivets bestemmelser på en generelt tilfredsstillende måde, og direktivets mål opfyldes generelt. Mellem perioden 1997-1998 og den foregående periode ses en stigning i udsendelse af europæiske programmer. I beretningen anføres de årsager, som tv-selskaberne har angivet for ikke at have opfyldt direktivets forpligtelser.

Blandt de årsager, som de tv-selskaber, der ikke har opfyldt deres forpligtelser, har anført, kan særligt nævnes, at visse af kanalerne er relativt nye og som følge heraf har finansielle vanskeligheder, at de tematiske kanaler har problemer med at finde europæiske produktioner, og at visse kanaler er filialer af virksomheder fra tredjelande, der først og fremmest udnytter deres egne programmer.

Derudover har Kommissionen meddelt, at den i henhold til direktivets artikel 26 har til hensigt i 2002 på ny at gennemgå bestemmelserne i direktivet, som vil blive genstand for en høring af samtlige involverede parter.

4.4. Anvendelse af reglerne for fjernsynsreklamer (artikel 10 til 20)

Direktivet fastsætter regler for mængden af reklamer i tv, dvs. daglige kvoter og placeringer (artikel 18), antal reklamer og regler for afbrydelser (artikel 11) samt regler for indhold og præsentation af reklame (artikel 10, 12, 13, 14, 15 og 16). Der gælder særlige regler for sponsorering (artikel 17).

Kommissionen er blevet forelagt en række klager, der vedrører en påstået manglende overholdelse i visse medlemsstater af reglerne for reklame og sponsorering. Kommissionen har derudover fået forelagt en række skriftlige forespørgsler om overholdelse af disse bestemmelser i medlemsstaterne.

Klagerne - som ofte stammer fra forbrugerorganisationer - omhandler konsekvente overskridelser af de kvantitative grænser. Disse problemer kan især henføres til visse tv-spredningsorganer i Grækenland, Spanien, Italien og Portugal. Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at kunne vurdere, i hvilket omfang de påståede overskridelser må anses for overtrædelser fra de pågældende medlemsstaters side, således at der kan træffes passende korrigerende foranstaltninger.

I forbindelse med anvendelse af bestemmelserne i direktiv 89/552/EØF, som ikke ændret ved direktiv 97/36, er der indledt tre traktatbrudssager for mangelfuld gennemførelse mod Grækenland, Spanien og Italien (manglende overholdelse af reglerne om reklame).

Derudover fastslog EF-Domstolen i dom af 28. oktober 1999 (sag C-6198, Pro Sieben Media AG) om begrænsning af den sendetid, der kan benyttes til reklamer, at direktivets artikel 11, stk. 3, skal fortolkes således, at bruttoprincippet gælder, således at man ved beregningen af tidsrummet på 45 minutter med henblik på at opgøre antallet af tilladte reklameafbrydelser i transmissioner af audiovisuelle værker, herunder spillefilm, og tv-film, skal medregne reklamernes varighed i tidsrummet. Denne dom bekræfter Kommissionens fortolkning af direktivets artikel 11, stk. 3.

Kommissionen skal minde om, at de enkelte medlemsstater er forpligtede til at sørge for, at alle de udsendelser, der transmitteres af tv-spredningsorganer henhørende under deres kompetence, rent faktisk overholder direktivets regler og – mere generelt – den lovgivning, der gælder for udsendelser for offentligheden i den pågældende medlemsstat.

I øvrigt har Kommissionen indledt en undersøgelse af udviklingen i de nye teknikker til reklame. Undersøgelsen skal give Kommissionen et nøjagtigt og præcist overblik over den aktuelle situation og den sandsynlige udvikling i reklame, sponsoring og teknikker til teleshopping i medier, der er så forskellige som tv, radio, biograf og Internet.

Kommissionen betragter det som en absolut prioritet, at der etableres en ligevægt mellem udbydernes interesser. Samtidig skal beskyttelsen af seernes interesser som et minimum opfylde direktivets krav. Kommissionen regner i denne forbindelse med at træffe foranstaltninger til at øge sin kapacitet til at følge klagerne på området op og til at kontrollere anvendelsen af EF-retten på dette område.

4.5. Beskyttelse af mindreårige og den offentlige orden (artikel 22 til 22b)

Som en undtagelse fra den generelle regel om modtagefrihed og om ikke at hindre retransmission har medlemsstaterne i henhold til direktivets artikel 2a, stk. 2, mulighed for - hvis de overholder en særlig procedure - at træffe foranstaltninger over for tv-spredningsorganer, der er underlagt en anden medlemsstats jurisdiktion, og som begår en "åbenlys, væsentlig og alvorlig" overtrædelse af direktivets artikel 22. Denne bestemmelse har til hensigt at beskytte mindreårige mod programmer, som i alvorlig grad kan skade deres "fysiske, psykiske eller moralske udvikling" og at sikre, at tv-spredningsforetagender ikke tilskynder til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet.

Den pågældende medlemsstat skal skriftligt underrette tv-spredningsforetagendet og Kommissionen om de påståede overtrædelser og om de foranstaltninger, den agter at træffe, hvis der igen sker en overtrædelse.

Der kan også gennemføres høringer. Hvis disse høringer ikke inden 15 dage efter underretningen fører til en mindelig ordning, og hvis den påståede overtrædelse fortsætter, kan modtage-medlemsstaten ensidigt træffe midlertidige foranstaltninger over for den pågældende kanal.

Kommissionen træffer senest to måneder efter underretningen om de foranstaltninger, der er truffet af medlemsstaten, afgørelse om, hvorvidt disse foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten. Såfremt den afgør, at de ikke er det, kan den pålægge medlemsstaten straks at bringe dem til ophør.

I den periode, beretningen dækker, ønskede kun én medlemsstat (Det Forenede Kongerige) at anvende denne procedure i et enkelt tilfælde.

Konsultationerne førte ikke til en mindelig ordning, og de britiske myndigheder anså det nødvendigt at vedtage en forbudskendelse over for det tv-selskab, som hørte under en anden medlemsstats jurisdiktion.

Kommissionen vedtog i december 1998, at disse foranstaltninger var forenelige med fællesskabslovgivningen. Dette skete efter samtaler med de pågældende medlemsstater og efter at have vurderet virkningen af de foranstaltninger, som Det Forenede Kongerige havde givet underretning om. Afgørelsen var i vid udstrækning baseret på en proportionalitetstest og på en vurdering af foranstaltningernes potentielle diskriminerende virkning. Afgørelsen blev af

tv-spredningsselskabet indbragt for Retten i første instans som besluttede den 13. december 2000, at denne anke ikke kunne godtages²⁴.

Det er Kommissionens opfattelse, at anvendelsen af artikel 2a, stk. 2, var tilfredsstillende i referenceperioden. Bestemmelsen har beskyttet de offentlige generelle interesser med mindst mulig begrænsning af friheden til at kunne udbyde tjenester.

Kommissionen ønsker dog at understrege, at dens vurdering af de foranstaltninger, der er truffet i henhold til artikel 2a, stk. 2, er baseret på faktuelle og retlige overvejelser, mens den moralske vurdering af programmernes indhold afhænger af bedømmelsen i den medlemsstat, som har det overordnede ansvar for tilladelse til eller forbud mod transmission af visse programmer fra tv-spredningsselskaber under dets jurisdiktion, som overtræder bestemmelserne i artikel 22. Direktivet foregriber en eventuel forskel i vurderingen mellem myndighederne i oprindelseslandet og modtagerlandet.

Derudover berører de foranstaltninger, der træffes af modtage-medlemsstaten, ikke de foranstaltninger, der om nødvendigt træffes af den medlemsstat, under hvis jurisdiktion det pågældende tv-spredningsselskabet hører. Det er derfor ikke et spørgsmål om overførsel af jurisdiktion mellem medlemsstater, men om at modtagerlandet får en enestående mulighed for i henhold til en særlig procedure, at træffe foranstaltninger til beskyttelse af dens interesser når åbenlyse og alvorlige forhold begrundet dette.

Det er også vigtigt at understrege, at medlemsstaterne, med det system af fællesskabsregler der er fastlagt i direktivet (artikel 2a, stk. 1,) ikke må anvende diskriminerende moralske kriterier for de tv-spredningsselskaber, der hører under deres jurisdiktion. En strengere holdning til programmer, der modtages på deres område, og en mere lemfældig holdning til programmer, der transmitteres i udlandet (typisk programmer fra satellitkanaler) kan ikke accepteres. Derimod er medlemsstaterne forpligtet til at sikre, at alle tv-spredningsselskaber under deres jurisdiktion opfylder bestemmelserne i artikel 22.

Artikel 22b-undersøgelse vedrørende forældrekontrol med tv-udsendelser

Den 12. juli 1999 udsendte Kommissionen en meddelelse om resultaterne af en undersøgelse vedrørende forældrekontrol med tv-udsendelser²⁵. Undersøgelsen blev gennemført i henhold til artikel 22b, stk. 2, i det ændrede direktiv. Undersøgelsen skulle bl.a. omfatte ønskværdigheden af:

krav om, at nye tv-apparater er forsynet med en teknisk anordning til bortfiltrering af visse programmer,

etablering af passende klassificeringssystemer²⁶

fremme af en familievenlig programplanlægningspolitik og pædagogiske eller bevidstgørende foranstaltninger.

²⁴ T 69/99 Danish Satellite TV (DSTV) A/S (Eurotica Rendez-Vous Television) v. CEC, 13/12/00.

²⁵ Meddelelse om undersøgelsen vedrørende forældrekontrol med tv-udsendelser KOM/99/0371 endelig udg. af 19. juli 1999.

²⁶ Klassificeringssystemer vurderer, hvorvidt et medieindhold (i dette tilfælde tv-indhold) er egnet for bestemte aldersgrupper.

Undersøgelsen blev offentliggjort på Internettet den 19. marts 1999²⁷. De væsentligste konklusioner er:

Børn ser i stigende grad fjernsyn alene, og antallet af tv-kanaler er steget til et punkt, hvor det er vanskeligt for myndighederne af overvåge dem. Digital teknologi giver seerne mulighed for at tilrettelægge deres tv-vaner, og tv-spredning via Internettet gør det umuligt at foretage en overvågning.

V-chip-teknologien, som anvendes i Nordamerika, er ikke teknisk anvendelig i Europa. Den er forældet, da den er baseret på analog teknologi. Digital tv-spredning giver mulighed for langt mere avancerede og pålidelige systemer til filtrering og blokering af uegnede programmer.

Tekniske anordninger kan ikke fuldstændig træde i stedet for tv-stationernes ansvar.

Set top-boxes og digitale tv-apparater bør være indbyrdes kompatible, således at forskellige filtrerings- og blokeringsystemer kan installeres på dem alle. Kulturforskelle vanskeliggør et ensartet klassificeringssystem, men digital teknologi gør det muligt at anvende en mere fleksibel og kulturspecifik metode til filtreringssystemer.

Der er et stort behov for en bevidstgørende og uddannelsesmæssig indsats, hvad angår skadeligt audiovisuelt indhold i alle dets former, og hvad angår de eksisterende beskyttelsessystemer.

Endelig er der behov for større ensartethed i klassificeringssystemerne for tv, biograf, video, Internet og videospil.

Kommissionen konsulterede som et første skridt DVB²⁸ angående undersøgelsens tekniske konsekvenser. DVB ønsker at give Kommissionen et fuldstændigt svar og har gennemført en opfølgende undersøgelse af mulighederne for at skabe en ensartet metode til klassificering og filtrering i forbindelse med tv-spredning og Internet. Undersøgelsen indeholder adskillige forslag til, hvordan dette mål kan nås, og Kommissionen vil gå videre med disse forslag i forbindelse med dens arbejde med Rådets henstillinger om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed²⁹ og handlingsplanen om mere sikker brug af Internettet³⁰. Yderligere detaljer om dette vil kunne findes i Kommissionens evalueringsrapport om Rådets henstilling.³¹

Den 5. oktober 2000 vedtog Europa-Parlamentet en beslutning³² om førnævnte meddelelse om resultaterne af en undersøgelse vedrørende forældrekontrol med tv-udsendelser.

²⁷ http://europa.eu.int/comm/dg10/avpolicy/key_doc/parental_control/index.html

²⁸ Digital Video Broadcasting Project - et globalt konsortium bestående af mere end 220 tv-organer, fabrikker, netværksoperatører og regulerende organer i over 30 lande.

²⁹ Rådets henstilling om udvikling af den europæiske industris konkurrenceevne inden for audiovisuelle tjenester og informationstjenester gennem fremme af nationale rammer, der tager sigte på at opnå en sammenlignelig og effektiv beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed. (EFT L 270 af 7. oktober 1998, s. 48).

³⁰ Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 276/1999/EF af 25. januar 1999 om vedtagelse af en flerårig EF-handlingsplan til fremme af en mere sikker anvendelse af Internettet ved bekæmpelse af ulovligt og skadeligt indhold på globale net.

³¹ Vedtages i begyndelsen af 2001.

³² Europa-Parlamentets beslutning nr. A5-0258/2000 af 5. oktober 2000.

4.6. Koordination mellem de nationale myndigheder og Kommissionen

Det er de nationale myndigheder (ministerier og/eller uafhængige myndigheder) i de enkelte medlemsstater, der er ansvarlige for det audiovisuelle område, og som skal sikre, at direktivets regler overholdes. Der har været opretholdt en systematisk kontakt med de nationale instanser (ministerier og /eller uafhængige kontrolmyndigheder) hovedsageligt via det kontaktudvalg, som er oprettet i henhold til direktivet. Udvalget er sammensat af repræsentanter for medlemsstaternes kompetente myndigheder, og formandskabet varetages af en repræsentant for Kommissionen. Udvalget mødes enten på formandens initiativ eller på anmodning af en medlemsstats delegation. Udvalget har afholdt 12 møder siden direktivet blev revideret. Det har udført de opgaver, som er anført i direktivet, og har i særdeleshed fremmet gennemførelsen af direktivet, afgivet udtalelser hovedsageligt i forbindelse med proceduren i artikel 3a, stk. 2, om begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse (se punkt 4.2), og har lettet udvekslingen af informationer mellem medlemsstaterne og Kommissionen om situationen og om udviklingen i sektoren.

Dette koordineringsarbejde, som ledes af Kommissionen sammen med de nationale instanser inden for det audiovisuelle område, finder også sted inden for rammerne af den europæiske platform for kontrolmyndigheder (EPRA), som blev oprettet i april 1995 på Malta. Denne platform skal være et forum, hvor repræsentanter for kontrolmyndighederne kan diskutere og udveksle idéer om av-lovgivning både på europæisk og nationalt niveau. Derudover har Kommissionen ydet finansiel støtte til oprettelsen af EPRA's websted. EPRA har på nuværende tidspunkt 34 medlemmer³³. Europa-Kommissionen (GD for Uddannelse og Kultur) og Europarådet (Mediedivisionen) har status af permanente observatører. Kommissionen deltager aktivt i platformens møder og arbejde med henblik på at øge samarbejdet mellem de europæiske kontrolinstanser.

Den europæiske platform for kontrolinstanser (EPRA) har afholdt 12 møder, hvoraf det seneste fandt sted i Bratislava den 26. og 27. oktober 2000.

5. UDVIDELSEN: ANALYSE AF AV-LOVGIVNINGERNE I ANSØGERLANDENE

Siden 1997 har de fleste ansøgerlande tilstræbt at bringe deres lovgivning i overensstemmelse med direktivet, og 8 ansøgerlande³⁴ har med ny lovgivning opfyldt dette mål. I 6 ansøgerlande³⁵ er lovgivningsarbejdet undervejs.

I begyndelsen af referenceperioden gik fremskridtene forholdsvis langsomt, hovedsageligt fordi en gennemgang af national lovgivning om tv-spredning er en kompleks og følsom opgave, som omfatter politiske og tekniske forhold, der går langt videre end EF-regelværkets rækkevidde. I Central- og Østeuropa er der f.eks. mange spørgsmål til behandling på samme tid: omdannelse af den statslige tv-station til et moderne public service foretagende, oprettelse eller styrkelse af organer til regulering af tv-spredning, fastlæggelse af en licensordning, udvikling af støtteordninger til fordel for programmer med lokalt indhold. Arbejdet med at tilpasse lovgivningen på tv-spredningsområdet til fællesskabsreglerne er som regel blevet forsinket af sådanne berettigede interne politiske debatter.

³³ Repræsentanter fra av-kontrolinstanserne (fra EU, EFTA og de Central- og Østeuropæiske lande).

³⁴ Bulgarien, Cypern, Estland, Letland, Litauen, Malta, Polen og Slovakiet.

³⁵ Tjekkiet, Ungarn, Letland, Polen, Rumænien og Slovenien.

Dog synes år 2000 allerede at være et vendepunkt i denne tilpasningsproces. 5 ansøgerlande³⁶ har allerede tilpasset en stor del af deres lovgivning til EF-regelværket. Yderligere lovgivningsinitiativer er undervejs og fører sandsynligvis til ny lovgivning inden årets udgang.

For de fleste ansøgerlandes vedkommende vil hovedindsatsen nu ændres fra tilpasning til gennemførelse af regelværket. I den forbindelse skal der sandsynligvis gøres en ekstra indsats i ansøgerlandene.

6. SAMARBEJDE MED EUROPARÅDET

Da Europarådets medlemsstater i 1989 formulerede den europæiske konvention om grænseoverskridende fjernsyn, havde de til hensigt at styrke den frie handel med informationer og idéer ved at bidrage til, at fjernsynsprogrammer kunne cirkulere på tværs af grænserne på grundlag af en række fælles regler.

Disse regler skal sikre, at den frie bevægelighed af fjernsynsprogrammer på tværs af grænserne garanterer grundlæggende værdier, som er fælles for Europarådets medlemslande, især mangfoldighed hvad angår idéer og holdninger. Konventionen indeholder en række fælles grundlæggende regler for en harmonisk udvikling af grænseoverskridende fjernsynsprogrammer. Den indeholder endvidere en bekræftelse af garantien for modtagelse, og fastslår princippet om ikke at begrænse tv-stationernes muligheder for retransmission af programmer, som opfylder disse regler.

Den europæiske konvention om grænseoverskridende fjernsyn blev indgået af Europarådets Ministerkomité, da konventionen blev underskrevet den 5. maj 1989. Den trådte i kraft den 1. maj 1993.

Siden konventionen blev vedtaget i 1989 er der i Europa sket en betydelig teknisk og økonomisk udvikling inden for tv-radiospredning, og der er opstået mange nye kommunikationstjenester. I lyset heraf og med tanke på Fællesskabets vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF om ændring af direktiv 89/552/EØF har Europarådet skønnet, at det var nødvendigt og vigtigt at ændre en række bestemmelser i konventionen. Derved kan man skabe sammenhæng mellem konventionen og det ændrede direktivs regler vedrørende grænseoverskridende fjernsyn.

Protokollen til ændring af konventionen blev vedtaget af Ministerkomitéen den 9. september 1998, og blev sendt til godkendelse hos konventionsparterne den 1. oktober 1998.

Protokollen træder i kraft, når samtlige parter i den aktuelle konvention har godkendt den, eller senest 2 år efter, at den blev sendt til godkendelse (dvs. den 1. oktober 2000) medmindre et af de lande, der allerede er part i konventionen, gør indsigelse mod denne automatiske ikrafttræden. Frankrig er det eneste land, der har gjort indsigelse før denne dato.

Kommissionen har deltaget aktivt i arbejdet i det permanente udvalg om grænseoverskridende fjernsyn (udvalget har til opgave at følge gennemførelsen af konventionen og eventuelt foreslå ændringer til konventionens bestemmelser). Formålet hermed var primært at sikre sammenhæng mellem bestemmelserne i den europæiske konvention om grænseoverskridende fjernsyn og bestemmelserne i direktivet om "fjernsyn uden grænser". Dette mål, som var af

³⁶ Bulgarien, Cypern, Estland, Litauen og Slovakiet.

stor politisk og retlig betydning, da man således bl.a. kunne udvide bestemmelsernes geografiske anvendelsesområde til at omfatte Central- og Østeuropa, er opfyldt.

Som følge af Rådets afgørelse af 22. november 1999³⁷ om en formalisering af Fællesskabets deltagelse i Det Europæiske Observationsorgan for det Audiovisuelle Område, anmodede Kommissionen som repræsentant for Fællesskabet den 16. november 2000 officielt om optagelse i Observationsorganet, efter at de nødvendige ændringer i Observationsorganets vedtægter og finansforordning var blevet indføjet. Kommissionen intensiverede endvidere kontakten til Observationsorganet i forbindelse med dens arbejde med bl.a. at analysere udviklingen på det audiovisuelle marked i EU samt i de øvrige europæiske lande og i resten af verden.

7. KONKLUSIONER OG PERSPEKTIVER

Direktivet er fortsat en effektiv garanti for friheden til at udbyde tv-tjenester inden for Fællesskabets grænser. Udover den endelige kontrol med gennemførelsen af direktivet undersøger Kommissionen til stadighed om direktivet anvendes korrekt og skrider om nødvendigt til handling for at sikre en korrekt anvendelse. Ifølge den særskilte beretning om anvendelsen af direktivets artikel 4 og 5³⁸ var resultaterne generelt tilfredsstillende, hvad angår de kanaler, der opfylder kravene om europæiske værker. Visse kanaler, især nyere kanaler og kanaler med særlige temaer har problemer med at opfylde kravene.

Selvom direktivet i øjeblikket opfylder sin målsætning, er det indlysende, at tv-spredning undergår en voldsom forandring, hovedsageligt som følge af indførelsen af digital teknologi og udviklingen af Internettet. Denne forandring beskrives kort i afsnit 2. Disse ændringer er af en sådan art, at der er behov for en gennemgang af visse bestemmelser i direktivet. Blandt andet åbner digital teknologi for en lang række nye reklameteknikker, som direktivets nuværende bestemmelser måske ikke egner sig til at regulere. Med digital teknologi kan der ligeledes ske en voldsom stigning i antallet af kanaler, og harddisk recording teknologier giver seerne mulighed for effektivt at tilrettelægge deres egen fjernsynsplanlægning. Øget seerkontrol kan ændre brugsmønstrene og kan få betydning for direktivets foranstaltninger om f.eks. fremme af europæiske værker.

Den næste beretning om anvendelsen af direktivet udkommer den 31. december 2002. For mere præcist at kunne evaluere både den potentielle og den faktiske effekt af den teknologiske og markedsmæssige udvikling har Kommissionen til hensigt at gennemføre en grundig gennemgang af direktivet inden denne dato.

I forbindelse med denne gennemgang har Kommissionen iværksat tre større undersøgelser inden for direktivets områder. Den første undersøgelse har til formål at evaluere effekten af de foranstaltninger, der skal fremme distribution og produktion af europæiske tv-programmer. Den skal især evaluere effektiviteten af direktivets kvoter i forhold til andre foranstaltninger. Den anden undersøgelse er meget bred. Formålet med denne undersøgelse er at analysere den seneste teknologiske og markedsmæssige udvikling inden for tv-sektoren og søge at fastslå forholdet mellem årsag og virkning. Således vil Kommissionen få en række sandsynlige scenarier for markedets fremtidige udvikling. Med den tredje undersøgelse skal udviklingen i

³⁷ EFT L 307 af 2. december 1999, s. 61.

³⁸ Fjerde meddelelse fra Kommissionen til Rådet om anvendelsen af artikel 4 og 5 i direktiv 89/552/EØF om fjernsyn uden grænser for perioden 1997-98. KOM (2000) 442 endelig udg.

de nye reklameteknikker gennemgås, især hvad angår en mulig metode til opdeling af reklamer og andre former for indhold.

Ved gennemgangen vil der ligeledes blive taget højde for andre forbrugerspørgsmål såsom interoperabilitet og betingede adgangssystemer samt konsekvenserne for forbrugerne ved et skift til digital tv-spredning. I den forbindelse skal det bemærkes, at Kommissionen allerede i den pakke af forslag vedrørende elektronisk kommunikation, som blev vedtaget den 12. juli 2000, har forelagt et forslag til nyt direktiv om betingede adgangssystemer og andre tilhørende faciliteter³⁹.

Der vil være fuld åbenhed om Kommissionen gennemgang. Alle interesserede parter vil blive hørt. I henhold til kontrakterne for de førnævnte undersøgelser er kontrahenten forpligtet til at gennemføre en række workshoper i Bruxelles i løbet af første halvår 2001, således at alle berørte parter kan komme med forslag. I begyndelsen af år 2002 vil Kommissionen offentliggøre et høringsdokument baseret på resultaterne af undersøgelserne. Kommissionen vil opfordre alle interesserede parter til at afgive skriftlige indlæg, og vil derudover gennemføre en række høringer i 2002. Resultaterne af disse undersøgelser og konsultationer vil udgøre de elementer og give de oplysninger, der er nødvendige for udarbejdelsen af den næste beretning om anvendelsen af direktivet. Den vil omfatte de eventuelle forslag til ændring af direktivet, som Kommissionen finder nødvendige, især i lyset af den markedsmæssige og teknologiske udvikling.

³⁹ Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (KOM (2000) 384 af 12. juli 2000).